

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ОХОРОНИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

УДК 351.614

DOI <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2026.4/27>

Загурська-Антонюк В. Ф.

<https://orcid.org/0000-0003-3334-4494>

Поліський національний університет

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРИНЦИПІВ РЕАГУВАННЯ НА НАДЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено аналізу сучасного стану, системних проблем та перспектив модернізації системи публічного управління у сфері цивільного захисту й реагування на надзвичайні ситуації. У дослідженні узагальнено міжнародний досвід правового регулювання та інституційного забезпечення антикризового менеджменту на прикладі США (FEMA), Німеччини (BBK), Японії, Італії та Великої Британії, а також окреслено трансформаційно-інноваційні підходи країн ЄС та ООН (зокрема застосування GIS, AI, систем раннього попередження та єдиних комунікаційних центрів).

На основі аналітичних даних критично оцінено ефективність функціонування сил цивільного захисту в Україні. Виявлено ключові недоліки вітчизняної системи, зокрема: слабку міжвідомчу координацію, фрагментарність взаємодії, затримки у розгортанні органів управління (комісій, штабів НС) та надходженні інформації, низький рівень матеріально-технічного забезпечення, а також відсутність чіткої моноцентричної ієрархії при ліквідації великомасштабних катастроф техногенного та природного характеру. Окрему увагу приділено кадровому дефіциту та відсутності чітких кваліфікаційних вимог до керівників ліквідації НС і персоналу штабів.

Доведено, що в умовах реальних загроз функції управління фактично зміщуються на оперативні сили ДСНС, що нівелює принципи гнучкості й стійкості системи. Обґрунтовано рекомендації щодо законодавчого регулювання сфери, які передбачають: інституціоналізацію професійних менеджерів державного рівня з ліквідації НС із визначенням їхнього кваліфікаційного коду; створення постійного штату таких службовців у профільному міністерстві для ліквідації криз регіонального та державного масштабу; законодавче унормування діяльності штабу з ліквідації НС як постійно діючого органу із широким застосуванням мобільних (пересувних) пунктів управління.

За результатами дослідження запропоновано комплекс заходів державного регулювання та законодавчих змін. Обґрунтовано необхідність формування інституту професійних менеджерів державного рівня з ліквідації НС із введенням відповідного коду професії, створення постійного штату таких фахівців у структурі ДСНС України, а також законодавчого унормування діяльності штабу з ліквідації НС як постійно діючого органу із впровадженням сучасних пересувних пунктів управління.

Ключові слова: антикризове управління, Державна служба надзвичайних ситуацій України, координація, надзвичайна ситуація, публічне управління, цивільний захист, штаб з ліквідації надзвичайних ситуацій.

Постановка проблеми. Надзвичайні ситуації та катастрофи створюють серйозні виклики для суспільства, органів влади та міжнародних орга-

нізацій. Ефективне управління такими подіями потребує злагодженої координації та належної підготовки на різних рівнях. Останніми роками

дедалі більше уваги приділяється вдосконаленню систем кризового менеджменту та реагування на надзвичайні ситуації з метою зменшення негативних наслідків природних і техногенних загроз. У цьому дослідженні розглядаються ключові проблеми управління у сфері надзвичайних ситуацій, особливий акцент зроблено на питаннях координації та підвищення рівня готовності.

Катастрофи, незалежно від їхнього походження – природного чи антропогенного, - можуть призводити до значних втрат: загибелі людей, руйнування інфраструктури та порушення функціонування критично важливих послуг. Частота та масштаб таких подій зростають, що зумовлено чинниками, серед яких зміни клімату, урбанізація, демографічний тиск і технологічні ризики. Недостатня ефективність управлінських рішень та заходів реагування лише посилює наслідки, подовжує період відновлення та збільшує економічні й соціальні витрати.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема використання зарубіжного досвіду у державному управлінні в надзвичайних ситуаціях є предметом активних досліджень у сучасній науковій літературі. Значний внесок у її розвиток зробили такі зарубіжні вчені, як М. Ардіансая, Д. Александер [14], П. Лагадек, Ф. Сапутра, Р. Сільвес та інші, які аналізують різні моделі державного реагування на кризові події, визначаючи їхні переваги та недоліки. Наприклад, зарубіжні учені М. Ардіансая, Е. Мірандах, А. Суєтно, Ф. Сапутра [13] досліджують покращення координації та готовності у процесі управління катастрофами та аварійного реагування. Українські науковці досліджують певні аспекти управління кризами у зарубіжних країнах. Зокрема, І. Кринична [5] розглядає практики управління ризиками та кризами у США, Австралії та Новій Зеландії, а О. Труш [11] та Ю. Гудименко зосереджуються на європейському досвіді взаємодії державних інституцій і суспільства під час катастроф.

У попередніх дослідженнях вивчалось багато аспектів управління катастрофами та реагування на надзвичайні ситуації, таких як оцінка ризиків, системи раннього попередження, заходи евакуації, розподіл ресурсів та стійкість спільноти. Хоча у цих дослідженнях надано цінні знання про конкретні аспекти управління катастрофами, все ще є потреба у комплексних підходах, щоб дати відповідь на питання координації та готовності протягом усього циклу управління надзвичайними ситуаціями.

Постановка завдання. Метою статті є обґрунтування шляхів удосконалення управлінських

принципів реагування на надзвичайні ситуації в Україні шляхом використання передового зарубіжного досвіду.

Виклад основного матеріалу. Попри суттєвий прогрес у сфері кризового управління, залишаються проблеми, що знижують результативність систем реагування. Одним із головних викликів є слабка координація між різними учасниками процесу – державними структурами, громадськими організаціями, місцевими громадами та міжнародними партнерами. Така фрагментарність часто призводить до дублювання зусиль, нераціонального використання ресурсів і затримок у реагуванні. Крім того, існує потреба у вдосконаленні заходів підготовки, зокрема: більш якісній оцінці ризиків, розвитку систем раннього попередження та посиленні освітніх програм для населення. Актуальність вирішення цих проблем підтверджується зростанням кількості та інтенсивності катастроф у світі, спричинених зміною клімату, яка посилює наслідки природних небезпек – ураганів, повеней, посух і лісових пожеж. Найбільш загрозливим прикладом стала пандемія COVID-19, що продемонструвала критичну важливість надійних систем реагування для подолання криз у сфері охорони здоров'я та забезпечення безперервності життєво необхідних послуг. У зв'язку з цим постає нагальна потреба у зміцненні координації та підготовки, що дозволить підвищити стійкість суспільства та зменшити його вразливість перед майбутніми загрозами.

На міждержавному рівні у країнах-членах Європейського Союзу Рішенням Європейського Парламенту і Ради «Про механізм цивільного захисту ЄС» [12] та Директиви 2012/18/ЄС [2], запроваджена обов'язковість проведення належних дій з узагальнення інформації для повного аналізу технічних, організаційних та управлінських дій після ліквідації надзвичайних ситуацій з метою визначення рекомендацій щодо профілактичних заходів та удосконалення системи реагування. На державному рівні кожна країна ЄС самостійно визначає порядок проведення оцінки дій підрозділів реагування головним аспектом якої є недопущення у подальшому помилок при виконанні завдань за призначенням. Наприклад у Республіці Польща зазначене питання урегульовано Положенням про забезпечення протипожежного та цивільного захисту населення [10].

«Так, у США ключову роль відіграє Федеральне агентство з надзвичайних ситуацій (FEMA), яке входить до складу Міністерства внутрішньої безпеки. Воно відповідає за розробку та реалізацію державних програм реагування на стихійні лиха

та техногенні катастрофи, підтримку та координацію дій регіональної та місцевої влади, залучення ресурсів приватного сектору та волонтерських організацій.

У Німеччині на федеральному рівні діє Федеральне відомство із захисту населення та допомоги при катастрофах (BBK), підпорядковане Міністерству внутрішніх справ. Воно забезпечує стратегічне планування та координацію заходів цивільного захисту, а безпосереднє реагування здійснюють органи влади федеральних земель та муніципалітетів.

У Японії головним суб'єктом публічного управління в умовах надзвичайних ситуацій є Центральна рада з управління при стихійних лихах на чолі з Прем'єр-міністром. До її складу входять представники усіх міністерств та відомств, а також керівники місцевих адміністрацій префектур. На Центральну раду покладаються завдання загального керівництва аварійно-рятувальними роботами, розподілу ресурсів, комунікації із громадськістю тощо» [3, с. 372].

«В Італії ключовою ланкою системи цивільного захисту є муніципалітети, мери яких мають широкі повноваження щодо прийняття термінових рішень, використання наявних ресурсів, залучення волонтерів... Зокрема, законодавство США та Канади дозволяє главам держав вводити надзвичайний стан на певній території та особисто керувати усіма аварійно-рятувальними роботами, задіюючи ресурси федерального бюджету та збройних сил» [3, с. 373].

Наступною спільною рисою зарубіжних країн є розробленість нормативно-правових засад публічного управління у кризові періоди. У більшості розвинутих держав існують спеціальні закони та підзаконні акти, які визначають режими функціонування органів влади під час надзвичайних ситуацій, повноваження та алгоритми дій уповноважених суб'єктів, механізми взаємодії між ними. Ці доку-

менти зазвичай носять рамковий характер, але чітко розмежовують зони відповідальності та фіксують процедури ухвалення рішень. Так, у Великій Британії діє Закон «Про цивільні непередбачені ситуації» 2004 року, який встановлює категорії надзвичайних ситуацій, функції державних органів та місцевої влади, повноваження щодо обмеження прав громадян, принципи відшкодування збитків тощо. Водночас оперативне антикризове управління регулюється планами дій на випадок екстрених подій, які мають усі органи влади та підпорядковані їм структури. Правове регулювання публічного управління в умовах катастроф передбачає також визначення особливих режимів для окремих сфер суспільного життя – охорони здоров'я, транспорту, енергетики, зв'язку та ін. Зокрема, у Німеччині існують галузеві плани забезпечення життєдіяльності критичної інфраструктури, а також порядки взаємодії профільних відомств та підприємств під час криз.

Однією із спільних рис у зарубіжних країнах є наявність чітких правових і адміністративних основ для державного управління в періоди криз. У більшості розвинених країн існують спеціальні закони та підзаконні акти, які визначають, як працюють державні органи у надзвичайних ситуаціях, їхні повноваження та плани дій уповноважених органів, а також механізми співпраці між ними. Ці документи зазвичай є загальною рамкою, але чітко розподіляють сфери відповідальності та реєструють порядок прийняття рішень. Наприклад, у Сполученому Королівстві існує закон «Про цивільні надзвичайні ситуації» від 2004 року, який визначає типи надзвичайних ситуацій, функції державних і місцевих органів, повноваження щодо визначення прав громадян і принципи відшкодування збитків. Водночас оперативне управління подоланням криз організовується через плани дій у надзвичайних ситуаціях, що існують у всіх державних органах та підпорядкованих структурах.

Таблиця 1

Трансформаційно-інноваційні системи управління надзвичайними ситуаціями в зарубіжних країнах

Країна/ Організація	Основні принципи	Інновації	Особливості
США	Багаторівневе управління	GIS, AI, дрони	FEMA як ключовий координатор
Німеччина	Чітка правова база	Цифрові системи моніторингу	Сильна роль місцевих органів
Ізраїль	Стратегічні комунікації	Громадянська підготовка	Система раннього попередження
Японія	Наукова інтеграція	Симуляції та тренування	Орієнтація на природні катастрофи
ЄС (Естонія)	Єдиний номер 112	Централізовані центри	Висока підготовка операторів
ООН (IASC)	Глобальні стандарти ERP	Міжвідомча координація	Планування непередбачених ситуацій

Правове забезпечення публічного управління у кризових умовах передбачає встановлення спеціальних режимів функціонування окремих сфер суспільного життя — охорони здоров'я, транспорту, енергетики, зв'язку та інших. У практиці Німеччини, наприклад, розроблено галузеві програми підтримки життєдіяльності критично важливої інфраструктури, а також визначено механізми взаємодії між профільними державними органами та підприємствами у періоди надзвичайних ситуацій.

Оцінювання ефективності діяльності сил цивільного захисту в Україні свідчить про невідповідність встановленим нормативно-правовим вимогам. Загалом можна констатувати, що органи управління та підрозділи системи цивільного захисту під час реагування на надзвичайні ситуації не забезпечують належного рівня організації заходів протидії існуючим загрозам. Виявляються проблеми у процесі прийняття оперативних рішень, що стосуються своєчасності та адекватності дій під час проведення аварійно-рятувальних та інших невідкладних робіт. Це негативно позначається на рівні безпеки суспільства у випадку масштабних катастроф.

Аналітичні дані щодо стану техногенної та природної безпеки в Україні дозволяють виокремити низку ключових проблем у функціонуванні системи реагування на надзвичайні ситуації, серед яких: недостатня ефективність управління, що знижує результативність заходів протидії; затримки у розгортанні сил та засобів цивільного захисту в умовах реальних кризових подій; незадовільна взаємодія між органами управління різних рівнів; повільне нарощування ресурсів у процесі реагування; низький рівень матеріально-технічного забезпечення, що обмежує можливості оперативного реагування.

Причини таких упущень системи управління, у більшості випадків, пов'язані з відсутністю належних знань, досвіду та практики реагування в умовах швидкого розвитку небезпечної події із набуттям ознак надзвичайних ситуацій або внаслідок розширення зони НС, а також в умовах виникнення безпосередньої загрози життю або здоров'ю людей. При цьому чіткого розмежування повноважень між органами управління системи реагування при НС не встановлено. Колективні органи координації та організації діяльності, на жаль, не несуть персональної відповідальності за дії чи бездіяльність при реалізації заходів з ліквідації НС. Водночас, ключова роль у системі управління ліквідацією НС покладається на керівника робіт з ліквідації наслід-

ків НС, який несе персональну відповідальність за управління аварійно-рятувальними та іншими невідкладними роботами з ліквідації наслідків НС та має право на особисте прийняття рішень [4]. Як правило, такі негативні обставини притаманні системі управління при ліквідації катастроф техногенного характеру, кількість яких складає 30 % від надзвичайних ситуацій в Україні, а кількість загиблих на них – близько 80 %.

Так, одним з недоліків в системі організації управління є відсутність чіткої ієрархічної підпорядкованості системи управління в НС. Слід зазначити, що функції безпосереднього управління в НС на об'єктовому, місцевому рівні, як правило, здійснюються керівниками сил ЦЗ. Фактично управління ліквідацією НС з моменту першої дії підрозділів реагування виконують керівники аварійно-рятувальних або пожежно-рятувальних підрозділів (частини), що беруть безпосередню участь в ліквідації НС. Але, в разі розширення зони НС, підвищення ризику зростання наслідків НС, недостатності обсягів технічних і матеріальних ресурсів, необхідних для ліквідації НС, система управління в НС потребує розширених повноважень, а керівники аварійно-рятувальної служби чи іншого підрозділу сил ЦЗ такими правами не наділені і практично не можуть здійснювати ефективне управління діяльністю з ліквідації НС. Така ж ситуація складається і в разі безпосереднього набуття небезпечною подією класифікаційних ознак НС регіонального чи державного рівнів. Саме на цьому етапі організації управління особливо відчутна невизначеність меж відповідальності та необов'язковість призначення уповноваженого керівника з ліквідації НС. Таким чином, зазначений недолік системи управління полягає у відсутності чіткої ієрархічної підпорядкованості системи управління в НС – моноцентричної структури управління, яка набуває найбільшого значення при ліквідації великомасштабних катастроф регіонального та державного рівнів.

Наступним недоліком організації управління в НС є недосконалість оперативного управління системою ліквідації НС. Зазначене, в певній мірі, пов'язане із повільністю розгортання органів системи управління в НС та необхідністю їх утворення або призначення в разі ліквідації НС регіонального та державного рівнів: комісія з ліквідації НС, керівник з ліквідації НС, штаб НС. Наприклад, після прийняття рішення про утворення термін розгортання штабу НС у робочий час складає 30 хвилин, а у неробочий – 1 година 30 хвилин. При введенні режиму НС, розгортання першого

ешелону сил ЦЗ повинно здійснюватися протягом 40 хвилин, а системи органів управління в НС – протягом 2 годин. Також, значний час займає надходження інформації про НС, а саме: про НС регіонального та державного рівнів – до 1 години, місцевого та об'єктового – до 2 годин [4], що, в свою чергу, збільшує час розгортання органів управління в НС.

Зважаючи на наведене, існуючу систему державного управління цивільного захисту щодо реагування на надзвичайні ситуації можна представити у вигляді узагальненої схеми організації діяльності органів управління в надзвичайних ситуаціях.

Загалом зазначена система організації управління в НС далека від існуючої практики реагування на НС. В обставинах реальної НС організація управління, навіть за відсутності повноважень щодо прийняття рішень на регіональному або національному рівнях, як правило, є функцією оперативних сил ЦЗ, підпорядкованих Державній службі України з надзвичайних ситуацій (ДСНС), що в повній мірі відповідає Положенням Єдиної державної системи цивільного захисту [9]. Саме на цьому етапі система управління в НС втрачає основні організаційні принципи: гнучкість та стійкість управління.

Особливе місце в організації управління займає професійна підготовка персоналу органів управління в НС. Відсутність кваліфікаційних вимог до персоналу органів управління НС можна виділити як окремий недолік системи управління. Виникають певні непорозуміння в питаннях кваліфікаційного рівня, пов'язані, в першу чергу, із наявністю належних знань, досвіду та практики реагування в НС. Так, до керівників сил ЦЗ встановлюються виключні кваліфікаційні вимоги, а до керівника ліквідації НС, якому безпосередньо підпорядковуються

сили ЦЗ, жодні вимоги не висуваються. Так само викликає занепокоєння відсутність вимог до персоналу та співробітників штабу НС, персональний склад якого визначається керівником ліквідації НС. Перелік завдань штабу НС, за невизначеності персональних кваліфікаційних рамок його членів, ставить під сумнів можливість їх оперативної реалізації.

Висновки. Підсумовуючи, слід підтвердити наявність певних проблем в організації управління в НС, для вирішення яких у системі державного управління у сфері ЦЗ доречно здійснити заходи законодавчого регулювання, направлені на:

- формування інституту професійних керівників або менеджерів державного рівня з ліквідації НС, у тому числі здійснити професійну класифікацію такого виду робіт з функціональною приналежністю до сфери ЦЗ, кваліфікаційних вимог, запровадження коду знову створеної професії;

- зміну існуючого у державі механізму з організації управління в НС із запровадженням у центральному органі виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, постійного штату такої категорії державних службовців для розв'язання питань з ліквідації НС регіонального та державного рівня;

- запровадження заходів державного регулювання, спрямованих на законодавче унормування діяльності штабу з ліквідації НС, як постійно діючого органу управління функціональної підсистеми реагування на надзвичайні ситуації, проведення аварійно-рятувальних та інших невідкладних робіт Єдиної державної системи цивільного захисту з унормуванням організації його загальної та оперативної діяльності, у тому числі із застосуванням пересувних пунктів управління.

Список літератури:

1. Андреев С.О., Савін С.О. Зарубіжний досвід публічного врядування в сфері медицини катастроф. Експерт: парадигми юридичних наук і державного управління. 2021. № 3. С. 221–243.
2. Директива Європейського парламенту і Ради 2012/18/ЄС від 4 липня 2012 року про контроль загроз виникнення значних аварій, пов'язаних із використанням небезпечних речовин, та про внесення змін і подальше скасування Директиви Ради 96/82/ЄС. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011-12#Text
3. Кащенко Д.М. Зарубіжний досвід публічного управління в умовах надзвичайних ситуацій. Актуальні проблеми державного управління. 2024. № 2 (65). С. 370–382.
4. Кодекс цивільного захисту України. Відомості Верховної Ради. 2013. URL: <https://nuczu.dsns.gov.ua/upload/1/8/8/2/7/5/1/kodeks-civilnogo-zazistu-ukrayini.pdf>
5. Кринична І.П. Державне управління процесами запобігання та профілактики надзвичайних ситуацій: міжнародний досвід. Публічне управління та митне адміністрування. 2018. № 1 (18). С. 112–121
6. Махортов П.П. Поняття «цивільна оборона (захист)» у системі державного управління як складова громадської безпеки. Актуальні проблеми державного управління. 2019. Вип. 2 (56). С. 97–102.

7. Положення про Державну службу України з надзвичайних ситуацій. Постанова Кабінету Міністрів України від 16 грудня 2015 р. № 1052. Київ. URL: https://zakononline.ua/documents/show/365177__790905
8. Положення про Міністерство внутрішніх справ України. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 4 жовтня 2006 р. № 1383. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/50038495>
9. Про затвердження Положення про єдину державну систему цивільного захисту. Постанова Кабінету Міністрів України від 9 січня 2014 р. № 11. URL: https://zakononline.ua/documents/show/342153__784416
10. Реформування системи цивільного захисту Республіки Польща. Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/mizhnarodni-vidnosyny/reformuvannya-sistemy-tsyvilnoho-zakhystu-respubliky-polshcha>
11. Труш О.О., Гудименко Ю.В. Світовий досвід державного управління в умовах надзвичайних ситуацій. Державне будівництво. 2009. № 2. URL: <https://periodicals.karazin.ua/apdu/article/download/21192/19811/>
12. Угода між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, з іншої сторони, щодо участі України в Механізмі цивільного захисту Союзу. Ратифіковано Законом № 3434-IX від 08.11.2023. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_002-23#Text
13. Ardiansyah, M., Mirandah, E., Suyatno, A., Saputra, F., & Muazzinah, M. (2024). Disaster Management and Emergency Response: Improving Coordination and Preparedness. *Global International Journal of Innovative Research*. 2(4). P. 831-939. URL: <https://doi.org/10.59613/global.v2i4.129>
14. Alexander D. Principles of Emergency Planning and Management. Edinburgh: Dunedin Academic Press Ltd, 2002. 341 p.
15. Kogut B., Lubiewski P., Ziobro J. Teoretyczne i praktyczne aspekty obrony cywilnej – stan obecny i kierunki doskonalenia. Вісник ЛДУБЖД. 2020. № 21. С. 32-38.

Zahurska-Antoniuk V. F. FOREIGN EXPERIENCE OF UPGRADING GOVERNANCE PRINCIPLES FOR EMERGENCY RESPONSE IN UKRAINE

The article is devoted to the analysis of the current state, systemic problems, and prospects for modernizing the public administration system in the field of civil protection and emergency response. The study summarizes the international experience of legal regulation and institutional support of crisis management on the example of the USA (FEMA), Germany (BBK), Japan, Italy, and the Great Britain. The transformational and innovative approaches of the EU and the UN are outlined, including the application of GIS, AI, early warning systems, and unified communication centers.

Based on analytical data, the effectiveness of the civil protection forces in Ukraine is critically evaluated. The key shortcomings of the domestic system are identified, including weak inter-agency coordination, fragmented interaction, delays in deploying management bodies (commissions, emergency headquarters) and information flow, poor material and technical support, and the lack of a clear monocentric hierarchy in eliminating large-scale disasters. Special attention is paid to the human resource deficit and the lack of clear qualification requirements for emergency response managers and headquarters personnel.

It is proven that under real threat conditions, management functions actually shift to the operational forces of the SES, which neutralizes the principles of flexibility and resilience of the system. Recommendations for legislative regulation of the sector are substantiated, providing for: the institutionalization of professional state-level emergency response managers with the definition of their qualification code; the creation of a permanent staff of such civil servants within the relevant ministry to eliminate regional and state-scale crises; and the legislative regulation of the emergency operations headquarters as a permanent management body with the widespread use of mobile (movable) command posts.

According to the results of the research, a complex of state regulation measures and legislative changes is proposed. The necessity of forming an institute of professional state-level emergency managers with the introduction of a corresponding profession code is substantiated. The author emphasizes the creation of a permanent staff of such specialists within the State Emergency Service of Ukraine, as well as the legislative regulation of the emergency management headquarters as a permanent governing body with the implementation of modern mobile control centers.

Keywords: public administration, civil protection, emergency, State Emergency Service of Ukraine, crisis management, coordination, emergency management headquarters.

Дата першого надходження статті до видання: 19.07.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 03.08.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 15.10.2026